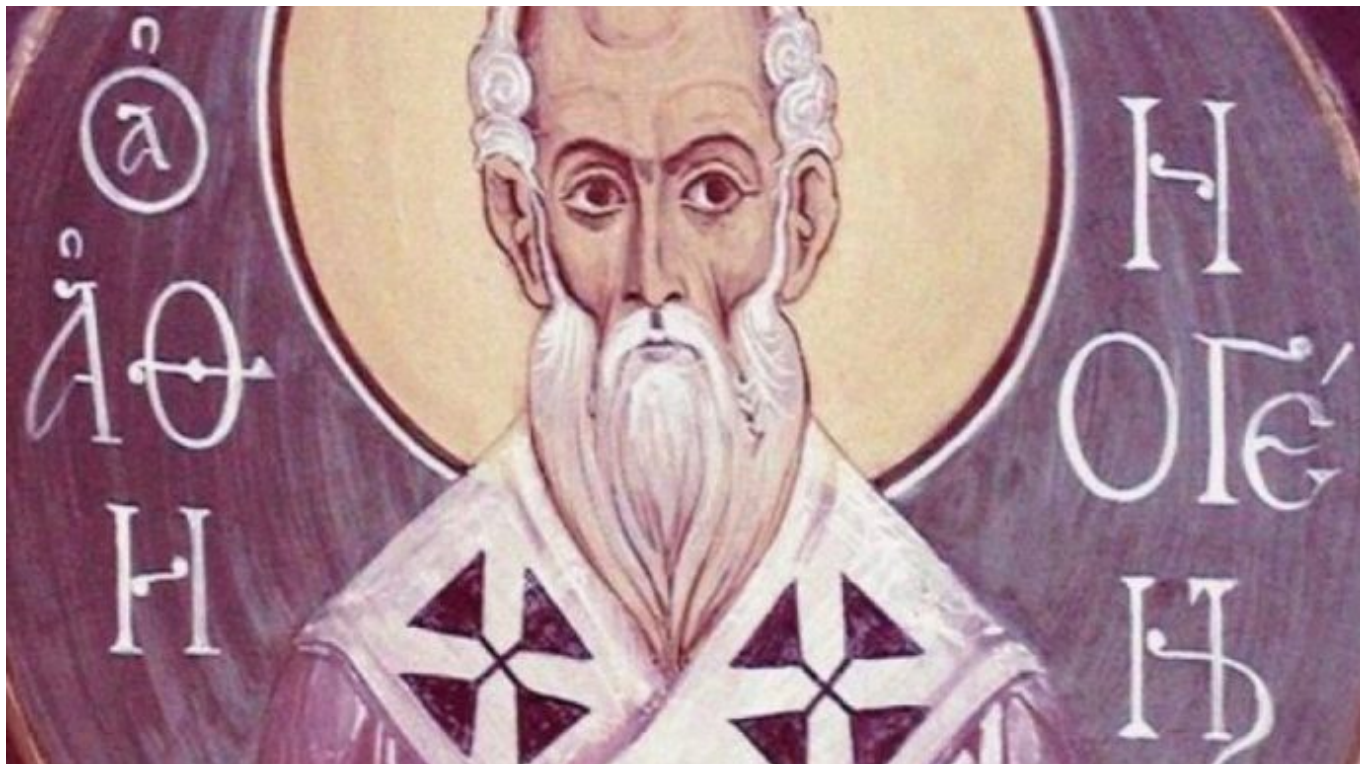

Ο επίσκοπος και το ελάφι

/ Γνώμες

Στο συναξάρι του Αγίου Αθηνογένους, επισκόπου Πηδαχθόης, και των μαθητών του, την μνήμη των οποίων η Εκκλησία μας εορτάζει κάθε χρόνο στις 16 Ιουλίου, διαβάζουμε ένα παράδοξο γεγονός.

- *Του Πρωτοπρεσβύτερου Θεμιστοκλή Μουρτζανού (Δρ. Θεολογίας)*

Ο άγιος είχε μεγαλώσει στο μοναστήρι στο οποίο ζούσε ένα ελάφι. Όταν οι μαθητές του συνελήφθησαν από τους ειδωλολάτρες στα χρόνια του αυτοκράτορα Γαλερίου, το ελάφι ενημέρωσε τον άγιο με ανθρώπινη λαλιά για το γεγονός και του φίλησε τα πόδια. Ο άγιος παραδόθηκε στους άδικους κριτές και εκείνοι, αφού οδήγησαν τους μαθητές του στο μαρτύριο, είπαν με θρασύτητα προς τον Αθηνογένη: «πού είναι Χριστός σου; Γιατί δεν ήρθε να σώσει τους συντρόφους σου;». Ο άγιος προσευχήθηκε και ακούστηκε φωνή από τον ουρανό. Ο Κύριος του ζήτησε να έχει θάρρος και Εκείνος θα ήταν ο φύλακός του. Οι ειδωλολάτρες φοβήθηκαν πολύ και ζήτησαν να καταδικαστεί ο άγιος σε θάνατο. Εκείνος τους παρακάλεσε να τον θανατώσουν στο μοναστήρι. Τότε το ελάφι ήρθε και τον

υποδέχτηκε και ο άγιος το ευλόγησε ζητώντας από αυτό κάθε χρόνο να προσφέρει ένα ελαφόπουλο στη μνήμη του αγίου και των μαθητών του. Και πράγματι, έτσι γινόταν για πολλά χρόνια, όταν τελούνταν η θεία λειτουργία ανήμερα της εορτής. Ένα ελάφι έμπαινε στον ναό, μαζί με ένα ελαφάκι, το άφηνε και έφευγε!

Το θαυμαστό αυτό περιστατικό δείχνει την αγάπη του ανθρώπου του Θεού για τη φύση και τα ζώα. Δείχνει ότι η χριστιανική παράδοση μάς ζητά να αγαπούμε τα κτίσματα του Θεού, όχι όμως υπέρ τον Κτίσαντα, και εκείνα ανταποδίδουν αυτή την αγάπη στους αγίους. Στέκονται δίπλα τους. Στολίζουν τη ζωή τους. Μένουν πιστά σ' αυτούς. Και κάνουν υπακοή στις προσταγές τους.

Το περιστατικό του επισκόπου και του ελαφιού έρχεται να συναντήσει μία εποχή άκρατης ζωοφιλίας. Τα ζώα, ιδίως αυτά που οι άνθρωποι έχουν στο σπίτι τους, τους συντροφεύουν, κάνοντας τους κυρίους τους να αισθάνονται λιγότερη μοναξιά, ενώ, ιδίως τα μικρότερα παιδιά, μαθαίνουν την ευθύνη φροντίζοντας ένα ζώο. Εύκολα όμως η εποχή μας γίνεται υπερβολική. Επειδή τα ζώα δεν προδίδουν τον άνθρωπο, καθώς το μόνο που έχουν ανάγκη είναι η τροφή και η στοργή, ένας καλός λόγος, λίγο παιχνίδι, έχουμε φτάσει να τα ανεβάζουμε σε ανώτερη θέση σε σχέση με την αξία του ανθρώπου. Όμως κάτι τέτοιο δείχνει την αδυναμία μας να συνάψουμε σχέσεις άνθρωποι προς ανθρώπους, διότι οι δικές μας σχέσεις προϋποθέτουν ειλικρίνεια, υπέρβαση των αδυναμιών του χαρακτήρα, ανταπόκριση στις ανάγκες του άλλου, άνοιγμα της καρδιάς. Το ζώο δεν μπορείς να το παρεξηγήσεις ότι είναι αχάριστο, ούτε χρειάζεται να το συγχωρέσεις για κάτι. Τον άνθρωπό όμως καλείσαι να τον δεις όπως είναι, να υπερβείς τον εαυτό σου κοντά του, να του δώσεις την αποκλειστικότητα που αισθάνεται ότι έχει ανάγκη, να νικήσεις τελικά τον ίδιο σου τον εαυτό, για να αντέξεις τα παράπονα, τις δυσκολίες, τις αδυναμίες του και να μην τον διώξεις ή τον απορρίψεις.

Το ελάφι στάθηκε δίπλα στον επίσκοπο, διότι το μεγάλωσε στο μοναστήρι. Συχνά, τα λίγα που χρειάζονται τα ζώα, τα οδηγούν ενστικτωδώς να έχουν ευγνωμοσύνη απέναντι στον άνθρωπο και πιστότητα. Οι άνθρωποι όμως, επειδή θεωρούμε τον εαυτό μας κέντρο του κόσμου, δεν είμαστε σε θέση να μοιραστούμε, να πούμε ευχαριστώ, να υπομείνουμε. Ας διδαχθούμε λοιπόν από το συναξάρι του Αγίου Αθηνογένους και ας μαλακώσει η καρδιά μας, μη λησμονώντας ότι κάθε ζωντανή ύπαρξη είναι έργο Θεού, είτε διά λόγου, είτε διά ενεργείας.

Πηγή: pemptousia.gr